

Еди Маринов

Разни

Последната фея

Светлина на върха на пръста ѝ свети,
с него тя докосва умрялото цвете –
в миг то тогава се съживява
и с радост живота си нов заживява.

Тя съживява, убивайки себе си,
имало я е още когато е имало и принцове и принцеси
и на тяхната приказна любов е помагала,
но все невидима, незабелязана е оставала.

Сега тя малко по малко умира,
защото вярата в нея бавно замира,
защото вече с въображение не я подкрепя никой,
защото в забравата си тя намира покой.

Тя дарява живот, любов и малко магия,
светът ще остане толкова сив и бездушен без неща като тия.
Дарете ѝ и вие живот, вярвайте в нея!
Без вашата вяра тя ще умре – последната фея...

Раждане

На Беки

Спомен или празен блян –
тъй все в очите ми личи,
спокоен сън, дете без свян –
кога ли пак ще се родиш?

Мечта без край, протяжен вой –
безсмъртна тленност без покой,
заспиваш ти, отива си деня –
кога ли аз ще се родя?

Безкраен сън, изпълнен с фалш –
изкуствени, намацани със грим,
умираме под звуците на сватбен марш –
кога ли пак ще се родим?

Родени, всички в този блян живеем,
в съня си търсим вечно красота,
умираме със нея – чисти и опиянени;
и будим се... родени във реалността...

Свирка

Видях човек с брадва в ръка,
отне живота на едно дърво,
попитах го защо прави това,
а той ми каза с него да вървя.

Вървахме, стигнахме при друг човек,
дървото зверски обезобрази,
отново неразбиращ, с въпросите подем,
а той ми каза – с мен върви.

Заведе ме и той при друг,
едно дърво на много става,
а аз пак питах, мъничко напук,
отново пътя трябваше да хвана.

Накрая стигнахме едно момче
и цялото рушене то ми обясни,
измайстори то свирка от това дръвче –
с прекрасна песен... и ми я дари...

Старец

Хей, момче, къде отиваш?
Попита ме старецът от съня.
Защо все напред вървиш, защо не спиращ?
Къде отиваш, коя е онази страна?

Защо подминаваш красотата безучастно?
Защо не обърнеш взор към нея?
Защо гледаш всичко и всички безстрастно?
Защо не позволиш на огъня на мига в теб да затлее?

Недей преминава отвсякъде бързо, транзитно!
Знай, между първата и последната гара,
всеки влак има безброй спирки любопитни.
Това ми каза дядото стар.

Той беше на възраст, побелял от мъдрост,
но беше спрял на междинната спирка...
Поспях, погледнах го в очите тъжно...
Но влакът пак наду своята свирка...

И аз се качих...
Напред продължих...

Промяна

Чупех бутилките и чашите в земята,
разкъсвах дрехите си – тази не моя кожа,
парите, предметите в боклука мяха,
да правят там компания на моя изкусител – ножа,
недоволен, блъсках всичко човешко в стената,
но да се отърся от човешката същност и свят все не можех...

Сега вече помъдрявам, раста,
нищо не руша, по правилата живея,
навлизам навътре в модела, не желая вече да умра,
на шегите, полуразбираеми, вече се смея,
защото прозрях – ако се нагодя и този свят разбере,
все някога да го променя по мой вкус ще успея...

Последната крепост на знанието

В една малка кула, далече от хора,
живееше стар и премъдър монах.
Той знаеше пътя навън от затвора,
но тук той остана и живя без грях.

Във малката кула, съвсем аскетична,
той мислеше сам и далеч от хора,
създал си бе слава тъмна, мистична,
никой не идваше в неговата гора.

И денем и нощем той мисли усърдно
и писа той странни, потайни слова,
написа книга след премеждия трудни –
заветът на знанието беше това.

Сега тази кула лежи разрушена,
времето с пръст и прах я покри,
но от книгата стара, отдавна забравена
искрица припламна, пожар днес гори.

Заветът оставен нявга от монаха бил е:
„Учи се, Човеко, знанието е сила!“

Стара слава

Живя ти сред стил, блясък и слава,
вечно усмихнат, не мислещ за миг,
но казват, че щастие за пари не се дава,
славата не води към онзи светлик
на истински чувства, които остават
във зло и добро, във смърт и живот,
но на теб не ти пукаше и все продължаваше –
доза след доза, развод след развод.
Но вече си стар, кобният час наближава,
останал си сам, изоставен, без път
и вече знаеш – толкова струва един миг на слава –
без обич живот, забрава приживе, смърт...

Брат и сестра

Той влиза със стъпки безшумни и нежни,
Очите му детски невинно ни гледат,
Говори с глас тих и някакси тъжен
И все с думи прекрасни света ни описва.

Той кара ни всичко във миг да забравим,
Отнесени в света мечтан, но небитуващ
И с приказки сладки така ни омайва,
Че всеки обича го, с него се будиш и с него заспиваш.

А ето я нея – сестра му, омразна и грозна,
Безумно безцветна, бездушна и все мълчалива,
Тя все се натрапва, и ние я мразим,
Защото всички мечти и надежди убива.

Тя ни говори с думи гротескни,
Описва света ни сив, изроден,
И всички винаги далеч от нея бягаме,
Но все пак тя владее нашия ден.

Тя ни се смее със своя поглед изгарящ,
А той все победен е и бяга,
И двамата си имат име – Истина е тя,
От нея все крие се брат й – Лъжата.

Поет

Стилизиран образ, стар рефрен,
живот, живян дълече в бъден ден,
прекрасно минало, спомен студен –
всичко е въвн от, но и вътре у мен...

Лице изваяно, нежна душа,
сплетени, потни, заспали тела,
погледи мръсни на малки деца –
всичко бе в мен... но вече умря...

Слова омайни на стар мистичен субект,
жилка златна от думи със странен дефект,
антология на човека в един сам куплет –
заспивам умрял... и се ражда поет...

На живот и смърт

На живот и смърт с живота се боря,
на живот и смърт със бога споря,
на живот и смърт смъртта не приемам,
на живот и смърт по своя път поемам.

Че животът е смърт, а смъртта – нов живот,
че пътят на всички ни свършва в гроб,
че всички спазваме този вселенски кивот,
че дори свободен, всеки остава му роб.

Но защо ни е тленност, защо ни е плът,
не можем ли без нея да вървим по своя път,
не ни ли тя само със себе си оковава,
не е ли тя онова, що накрая прах става?

Не. Тя, плътта ми трябва.

Не. Заради нея тук и аз оставам.

Не. Заради нея на живот и смърт с бога споря.

Не. Заради нея на животи смърт с живота се боря...

Скиталец

Не спирам, вървя все напреде по пътя,
дори да се влача, дори по корем да пълзя,
дори да се гърча, нещо отвътре ме бута
и ме кара да се боря, да продължа да вървя.

И ставам, проправям все по-напреде свойта пътека
и продължава мъчението за мойта мизерна душа,
след толкова време вече знам, че пътят нелек е,
но искам да стигна до края, до свойта съдба.

Вървя и дори и за миг не поспирам
и вечно така ще кръстосвам света,
края не виждам, но целта я разбирам –
вечен път, пепел при пепел, пръст при пръстта...

Плътски живот

Всеки си има мечти идеални,
бляскави, желани, бъдещо-реални
и всеки в живота си ги преследва,
но никой от нас пътя си неотклонно не следва.

Защото все пак оставаме хора
и сме затворени вечно в затвора
на своята плът тленна,
ненаситна, превъзможваща, бледна.

Тя иска и ти изпълняваш,
въпреки всичко решенията на нея оставяш –
да задоволява своите плътски наслади,
да убива идеите, мечтите ти – устоите ти здрави.

И ти се примиряваш, живееш си тъй както трябва,
Но все пак – какво ли друго ти остава.
И чакаш смъртта си – със нея ще се преродиш
И мечтите си за духовност ще осъществиш...

Заклинание

Перото от петела си вземи
в кръвта му ти го натопи,
пръст от самоубиец намери,
към тях уши на прилеп прибави,
билки зли отровни набери,
всичко туй във медното котле сложи,
силен огън наклади,
с кръв от пресен труп го напълни,
черна котка около му пусни,
папагал без човка едноок около му да кръжи
и саламандър сляп да се върти...

Дяволче сама си призови,
да изпълни твоите мечти,
планове те пъклени,
отмъщенията зли,
а покрай тях и малко добрини...

Кръг

Умират последните звуци на старата песен,
заглъхва ехото на познатия глас,
старите чувства вече са хванали плесен,
тъмнее заревото на стария час.

В нощта се ражда ново начало,
от тишината възниква новият звук,
от болката произхожда щастие вяло
и ето – нов свят започва отгук.

Нов свят, но в него трели познати,
уж нов, а всъщност толкова стар,
нови кули, полирани със стара позлата,
нов народ, но със същия стар господар.

Времето върви, колелото се върти,
нов ден се ражда, старият пада оборен,
наново се отвярат все същите стари врати –
какво да се прави... Кръгът трябва да бъде затворен...

Житейски урок

Сред приятели стари,
отдавна невиджани,
почти забравени,
промяната изведнъж ме удари...

Човек съм, човек си оставам,
но при все това различен ставам,
откривам нещо забравено, непознато у другите –
не ги интересува какво върша и какви са ми подбудите.

Аз вече съм друг –
нищо че пак искам да пия,
нищо че искам същността си да размия,
вече съм нов – сега и тук...

Днес научих един житейски урок:
на това, което чувстваш в момента не бъди роб,
има и друго – по-красиво, по-добро, по-истинско
и ти можеш да го имаш, стига да ти стиска.

Феникс

Стоя си вкъщи – сам, смутен,
и чакам следващия ден,
когато пак ще бъда обновен,
изгорял и от прахта роден...

Скованост в думи, порив страшен,
от чуждите слова седя уплашен,
а никой с мене нищо не приказва,
страхувайте ме, пръст сложете в тая язва,
не спирайте – пишете, говорете,
плашете ме с критически слова –
така от огъня ще се роди поетът,
който от мълчанието ви умря...

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2698>]